

Gárdonyi Zoltánról

Pontosan négy évvel ezelőtt álltam be Kecskeméten a református egyházközség kántori szolgálatába. Ebbe a gyönyörű és teljes embert kívánó szolgálatba —a missziói lelkéssel együtt— az egyházmegye esperese, Szabó Gábor iktatott be, így az ő és közel harminc másik palástos lelkipásztor igei áldásával kezdhettem meg munkámat. Gárdonyi Zoltán zenei örökségével már jóval korábban találkozhattam. Sajnos csak darabjain keresztül ismerhetem, hisz 1972-től Németországban élt. Már mint lelkészgyermek hallhattam az ő műveit.

Talán életem végéig megmarad egy húsz évvel ezelőtti emlék. Egy nyári, debreceni kántorképző tanfolyamon az egyik kóruspróba után a kórusvezető megkért minket, hogy maradjunk a helyünkön. Felállt Sepsy Károly, a Nagytemplom lelkész-kántora, és bejelentette, hogy nemrég elhunyt Gárdonyi Zoltán professzor. Nem tudom leírni a megrendültséget, amit a hír kiváltott. Éreztem, hogy olyasvalaki távozott el, akit nemcsak nagyon tiszteltek, de szerettek is.

De nemcsak érzelmileg kötődtem az ügyhöz, mert ezekben az években kezdtem el tanulni az akkor megjelent „Intonációgyűjtemény” darabjait. Miután már kántorkodtam, a gyakorlatban is kipróbáltam Gárdonyi Zoltán és más mesterek orgonakoráljait, intonációit. Ezek mellett nagyobb szabású orgona- és kórusműveinek sora jelent nekem zenei és lelki táplálékot a mai napig. Sok Gárdonyi-mű alkalmas a liturgiában való használatra. Ezért mindenkit buzdítok arra, magamat is beleértve, hogy keressen, kutasson, tanuljon, mert hitvallása gyönyörű és rangos zenei formákkal, műfajokkal ötvöződik.

Élete példa lehet abban is, hogy „Isten minden időben és a mindenkori történelmi körülményektől függetlenül utat mutat azoknak, akik Őt keresik.” (Gárdonyi Zsolt: *Édesapámról.*) De ne csak az ajándékot, hanem az Ajándékozót is lássuk: „Áldott a férfi, ki az Úrban bízik ...” (Jr 17,7–8).

Mikesi Tibor, a kecskeméti református Nagytemplom kántora